

Boječi Milan.

Pripoveduje Janko Leban.

Milan je bil prav srčkan in dober deček, a od sile — boječ. Njegov oče je bil bogat pek v trgu V. Imel je več pomočnikov, ki so si časih zvečer pripovedovali čudne zgodbe o strahovih itd. Seveda so se smejali ob takem pripovedovanju in oče je večkrat zatrjeval poslušajočemu Milanu: »Le ničesar ne veruj, Milan! Pomočniki le — »farbajo.« Milan se je sicer sam smejal marsikateri čudni dogodbi; a mnoga povest o strahovih mu je vendar mešala glavo. Ob tem kar ni mogel mirovati. Bil je pač boječ otrok. Mimo pokopališča ne bi zvečer šel za ves svet. Saj je še oni večer pripovedoval pekovski pomočnik, da je videl mrliča, ki je sedel na grobu ter mu migal z roko. Milanu je postalo kaj tesno pri srcu, ko je slišal o tem.

Med zgodbami, ki so o njih govorili pekovski pomočniki, je ena posebno zanimala Milana. To je bila namreč zgodba o povodnem možu. Pripovedovali so, da živi povodni mož v mlinski strugi, kamor vlačijo časi tudi male otroke. Tudi je mlinarjev hlapec večkrat pravil o divjem lovcu. Ta je baje ves ognjen ter jemlje ljudem pokrivalo z glave. Milanov starejši brat Joško se je tej govorici kar smejal, meneč, da je dozdevni divji lovec le navadna sova. Ta ptica živi po starih zidovjih in o mraku tiho in lahko leta okoli ljudi, pa jim tudi kaj vzame, kar lahko odnaša v gnezdo. Milan se je ob takih pogovorih kar tresel. »Hu, hu!« je zakričal, pogledal plašno okrog sebe, kakor da bi divji lovec kar silil skozi okno v sobo.

Nekega dne — že proti večeru — pošlje oče Milana v mlin. Toliko, da se je mali strahopetec bližal mlinu, že se je plašno oziral na vse strani, češ: »Gotovo mi divji lovec seže v lase.« Nehoté si pokrije glavo z obema rokama. Pa zdaj bi moral korakati čez mlinsko strugo. Stopil je na most. A čuj! tu nekaj pluska po vodi! Milan preplašeno

pogleda v strugo — zakriči in se spusti v divji tek. Videl je — p o v o d n e g a m o ž a ! Čez drn in strn je priletel domov. Bil je bled kakor smrt. Spotoma je parkrat padel ter je krvavel na podbradku.

»Oh, oh, oh! Povodni mož je v mlinu! Videl sem ga na svoje oči! Hotel je seči po meni!«

»Oj, strahopetec! Kdaj se izpametiš! Takoj zopet z mano v mlin! Videla bova, kje tiči ta preklicani povodni mož! Če sem jaz s tabo, ni se ti bati ničesar!«

Milan se je še zmerom tresel in ni se mu veliko ljubilo, da bi se vrnil v mlin. Toda misel, da se mu ob očetovi strani ne more zgoditi nič hudega, ga je ojunačila in šel je z očetom! Kmalu sta prišla k mlinu. In kaj se je tu pokazalo? Povodni mož ni bil nihče drug, nego očetov prijatelj, ki je v potoku ob mlinu lovil rake; zakaj znano je, da se raki s pridom lové le zvečer ali ponoči. Prijatelj se je zagrohotal, ko je izvedel, česa se je Milan tako prestrašil. Potegnil je raka iz košare ter ga daroval Milanu.

Ko se je Milan vrnil z očetom domov, je bilo tu veliko smeha. Milan se je sramoval, kakor še nikdar tako. Odslej pa ni bil več tako smešno strahopeten! Zgodba o povodnem možu ga je ozdravila docela!

Pesem kosca.

Zelena je dobravica
in že je zrela travica,
oj do kolena travica!

Nabrušena je kosa;
le padi jutri, rosa,
oj diamantna rosa!

Da lažje bo mi rezala,
da večji red zasezala
bo jutri moja kosa!

Božumil Gorenjko.

